

Τα πρόβατα απεργούν, ζητώντας καλύτερες συνθήκες σφαγής

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Θεολόγος)

«Αισχρόν έστι σιγάν, της Ελλάδος πάσης αδικουμένης»
Δημοσθένης

Ο Ιωάννης Μεταξάς, ο «δικτάτορας», ο «φασίστας», λίγο μετά το ένδοξο «ΟΧΙ» στον φασίστα Μουσολίνι, στο πρώτο υπουργικό συμβούλιο, που έγινε το πρωί της 28ης Οκτωβρίου του 1940, αφού, κάνοντας τον σταυρό του, υπέγραψε τα διατάγματα γενικής επιστράτευσης, ζήτησε από τους υπουργούς του την έγκριση νόμου με μόνο άρθρο του το εξής:

«Ουδείς Έλλην καθίσταται πλουσιώτερος εκ του πολέμου».

(Από το βιβλίο, «1940-Ο άγνωστος πόλεμος: Η ελληνική πολεμική προσπάθεια στα μετόπισθεν», εκδ. «Πατάκης», σελ. 106, της Μαρίνας Πετράκη, η οποία είναι διδάκτωρ του πανεπιστημίου του Κεντ). Στο ίδιο βιβλίο διαβάζουμε:

«Με την κήρυξη του πολέμου, καθώς ελλοχεύει ο κίνδυνος μαζικής ανάληψης τραπεζικών καταθέσεων, η Τράπεζα της Ελλάδος, μετά από διαταγή της κυβέρνησης, ειδοποιεί με έγγραφό της όλες τις τράπεζες, να περιορίσουν τις αναλήψεις των καταθετών μέχρι του ποσού των 3.000 δραχμών». (σελ. 127).

Όσο γνωρίζω, από τον πόλεμο του '40 έως σήμερα, ουδέποτε είχε τεθεί όριο αναλήψεων. (Ως συνήθως, υιοθετήσαμε την ξενική φράση «κάπιταλ κοντρόλς», διότι οι πολιτικοί νάνοι και αρλεκίνοι, συνεπικουρούμενοι από την δημοσιογραφική ξεφτίλα, έτσι το αποκαλούν).

Επομένως και σήμερα βιώνουμε έναν ακήρυχτο πόλεμο. Συμμορίες τύπου ΔΝΤ και ευρωπαϊών εταίρων, ισλαμικές ορδές επιτίθεται λυσσασδώς στην πατρίδα μας. Μόνο που τώρα, δεν έχουμε τον «φασίστα» Μεταξά στο τιμόνι της χώρας, να νομοθετεί με πυγμή και ανδρεία ότι οι άπληστες ύαινες

και τα αρπακτικά της κερδοσκοπίας θα χτυπηθούν αμείλικτα, αλλά αριστερή διακυβέρνηση του κ. Σταθάκη, της κ. Τασίας, του κ. Μουζάλα, του κ. Καρανίκα, του κ. Φίλη και λοιπών παρομοίων δημοκρατών και φιλανθρώπων.

Τότε την διαχείριση της κρίσης δεν την ανέλαβαν Μ.Κ.Ο. (οι λεγόμενοι «εθελοντές» και «φιλεύσπλαχνοι» των Μ.Κ.Ο. αμείβονται με τουλάχιστον 1500 ευρώ, αρκετοί έσπευσαν από τις αναρχικές φωλιές των Εξαρχείων, οι οποίοι, όπως μου διηγείται αστυνομικός, προτρέπουν τους λαθρομετανάστες να επιτίθενται στην αστυνομία).

Τότε «πλάτες» στο κράτος έβαλε ο ίδιος ο λαός, σύσσωμος. Οι διανοούμενοι δεν ήταν ξεσκονίστρες και φερέφωνα της εξουσίας, αλλά διαγωνίζονταν ποιος θα γράψει τον ωραιότερο ύμνο για την πατρίδα και τα στρατευμένα παιδιά της. Πολλοί πολεμούν στην πρώτη γραμμή. *«Σου γράφω καθισμένος τριακόσια μέτρα απέναντι από τους Ιταλούς. Όμως ούτε οι σφαίρες ούτε οι οβίδες με κάνουν να ξεχνώ τους αγαπημένους μου κόσμους όπου ζούσα και για τους οποίους τώρα μάχομαι...»* γράφει ο έφεδρος ανθυπολοχαγός Οδυσσέας Ελύτης στον Γ. Θεοτοκά. (Γ. Θεοτοκάς, «Τετράδια ημερολογίου, 1939-1953», σελ. 241).

Οι τωρινοί ψευτοδιανοούμενοι διαγωνίζονται ποιος θα ξεράσει τις περισσότερες αναθυμιάσεις του κατά της πατρίδας και του έθνους. Στα θέατρα, μεγάλοι ηθοποιοί-και όχι ατάλαντοι τζιτζιφιόγκοι απροσδιορίστου φύλου-όπως ο Μάνος Κατράκης, ο Θάνος Κωτσόπουλος, ο Παντελής Ζερβός, ανεβάζουν παραστάσεις με τις οποίες τονώνουν το φρόνιμα του λαού. Και τώρα, έπρεπε να ξεσηκωθούν και οι πέτρες, για να αναγκαστεί ο φερόμενος ως υπουργός Πολιτισμού κ. Μπαλτάς, να αποσύρει τον ανισόρροπο Βέλγο και τους βλαμμένους ημίανδρους, που χοροπηδούσαν επιδεικνύοντας, σαν τα να σκυλιά, την γυμνή παράνοιά τους.

Τότε, την ώρα της μεγάλης κρίσης, που έφταναν στα νοσοκομεία χιλιάδες ηρωικοί στρατιώτες, με πόδια κομμένα και τα σπίτια των Ελλήνων λάμβαναν από το ΓΕΣ το παράσημο ανδρείας για τον σκοτωμένο λεβέντη τους, οι γυναίκες του λαού υπομένουν καρτερικά την θυσία και επιτελούν το χρέος τους προς το Έθνος-ένα χρέος αυτονόητο, χωρίς προσδοκία ανταμοιβής.

Σε πρωτοσέλιδο του τότε «Ελεύθερου Βήματος» (σήμερα είναι σκέτο «Βήμα». Εδώ και χρόνια... βηματίζει με αταλάντευτη συνέπεια πίσω από τα πουργιά, τα θαλασσοδάνεια και τις επιδοτήσεις της εκάστοτε εξουσίας), διαβάζουμε:

«Για τον ηρωισμό αυτό δεν συνηθίζεται να τονίζονται ύμνοι. Εξοικειωθήκαμε τόσο πολύ με την προσφορά της γυναίκας του λαού [...] Όλη η ζωή της δεν είναι παρά σιωπηλή αυταπάρα και ανθρώπινη θυσία. Και όμως δεν έχει αποκτήσει ακόμα αυτό που της οφείλεται. Το μνημείο της [...] Παράπλευρα στον Άγνωστο Στρατιώτη δεν απαθανατίστηκε ακόμη και η Άγνωστη Μητέρα, έτσι όπως την ξέρουμε, με την ποδιά και τα τσόκαρα, με τα παιδιά ολόγυρά της, ανασκουμπωμένη επάνω από τη σκάφη, ενάρετη, περήφανη, καρτερική, σεμνή, των καλών και των κακών ηρωίδα».

Η ίδια «Άγνωστη Μάνα» εναντιώθηκε στην πείνα, στον κάματο και στα στοιχεία της φύσης για να συντρέξει τα «παιδιά» στον μεγάλο εθνικό αγώνα.

Και για τούτο έμειναν στη συνείδηση του λαού μας ως υπέρτατο σύμβολο, ως Παναγιές, όπως τις έσωσε αριστοτεχνικά η πένα του πολεμιστή Νικ. Βρεττάκου: «Κι οι μάνες τα κοφτά γκρεμνά σαν Παναγιές τ' ανέβαιναν/ με την ευχή στον ώμο τους κατά το γιο παγαίναν/ και τις αεροτραμπάλιζε ο άνεμος φορτωμένος...».

Τότε, σ' εκείνον τον πόλεμο, ο λαός, και οι πολεμιστές της πρώτης γραμμής και οι άμαχοι μαχητές των μετόπισθεν πίστευαν στην νίκη γιατί την πάσαν ελπίδα τους την είχαν αναθέσει στην Υπέρμαχο Στρατηγό του Γένους και όχι στην διαπραγματευτική ικανότητα του... Γιάνη του Αλέξη ή του

Ευκλείδη με τα θυμηδιογόνά αγγλοελληνικά του.

«Σε όλο το μέτωπο απ' άκρη σ' άκρη ο ελληνικός στρατός άρχισε να έχει παντού το ίδιο όραμα. Έβλεπε τις νύχτες μια γυναικεία μορφή να προβαδίζει, ψιλόλιγνη, αλαφροπερπάτητη, με την καλύπτρα της αναριγμένη από κεφάλι στους ώμους. Την αναγνώριζε, την ήξερε από πάντα, του την είχανε τραγουδήσει σαν ήτανε μωρό κι ονειρευότανε στην κούνια. Ήταν η μάνα η μεγαλόψυχη στον πόνο και στη δόξα, η λαβωμένη της Τήνου, η Υπέρμαχος Στρατηγός».

(Άγγελος Τερζάκης, «Ελληνική εποποιία, 1940-41», εκδ. «ΕΣΤΙΑ», σελ. 85).

Τότε πρωθυπουργοί, όπως ο Αλέξανδρος Κορυζής, αρνούμενοι, για λόγους ευθιξίας, να μείνουν στην ιστορία ως πρωθυπουργοί που παρέδωσαν την χώρα τους στα ναζιστικά καθάρματα, αυτοκτονούσαν.

Τώρα βάζουν υπογραφές, με χέρια και ποδάρια, σε απανωτά μνημόνια λεηλασίας της πατρίδας, κάποιοι χωρίς να τα διαβάσουν, άλλοι να καυχώνται κιόλας. (Πόσα χρόνια, μάλλον δεκαετίες έχουμε να ακούσουμε την φράση «παραιτήθηκε για λόγους ευθιξίας». Υποψιάζομαι ότι οι περισσότεροι αγνοούν τι σημαίνει η λέξη!).

Τότε πολέμουσε ένας λαός με «παλληκαρίσια ψυχή». Τώρα ένα δειλό σκορποχώρι λεπτεπίλεπτο και εξουθενωμένο από τις πολλές καταχρήσεις, εξαρτήσεις και... ειδήσεις παρακολουθεί την εισβολή, την εξ ανατολών επίθεση και επιδίδεται σε δακρύβρεχτες αγαπολογίες.

Γράφει κάπου ο Ντ. Χριστιανόπουλος: «τα πρόβατα απήργησαν και ζήτησαν καλύτερες συνθήκες σφαγής». Κάπως έτσι είμαστε σήμερα...

Πηγή:www.antibaro.gr/